

ТЕТЯНА СТРИЖЕВСЬКА

ФАЙНІ ТОВСТІ ДІВКИ, ЙО!

Повість

Ілюстрації *Ольги Кузнецової*

«НАШ ФОРМАТ» · КИЇВ · 2021

[Купити книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

1

— **Д**івчатка, це буде незабутньо! — виголосив дядько Сергій і аж підстрибнув на водійському кріслі (навіть чи через надмірну схвильованість — просто він водночас намагався і пристебнути пасок безпеки, і завести двигун). Однак його фраза — така енергійна, великонадійна — не викликала пожвавлення. Зоряна гнівно дзьобнула пальцем по телефону, вочевидь, зробила гучнішою музику, щоб не чути цих татових пустопорожніх обіцянок. Мілка лиш скрушно зітхнула і бігцем зиркнула на свою наїжачену подругу, яка сиділа в іншому кінці салону, наче на далекому острові, й майстерно «роздувала щоки».

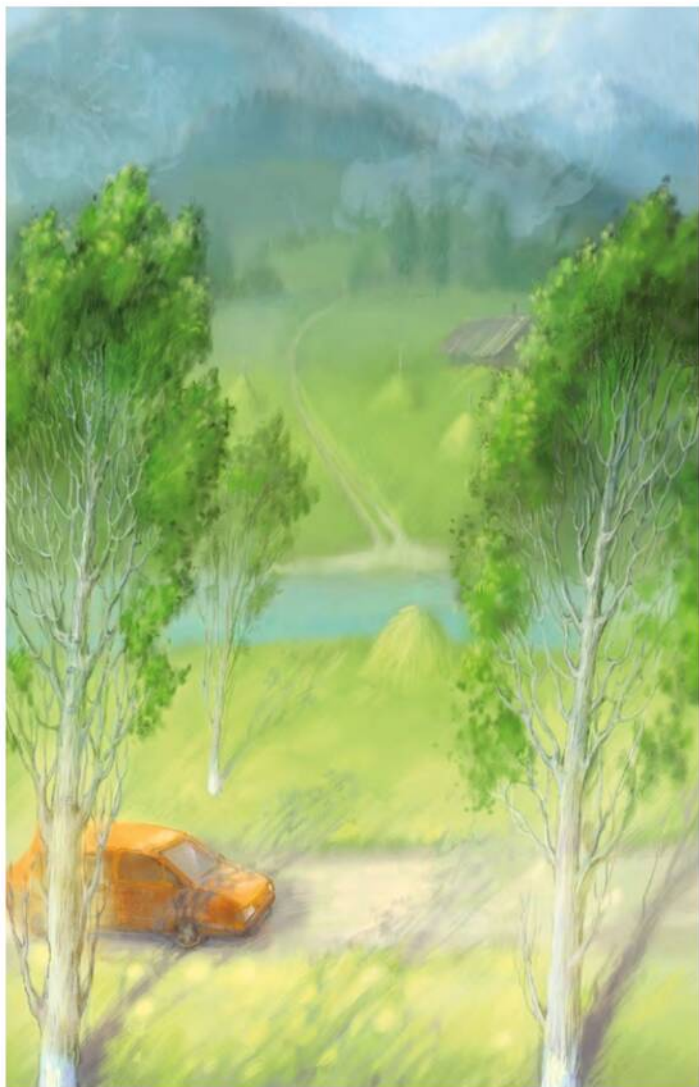
Мілка очікувала від Зоряни двох-трьох ущипливих кпинів (така вже вдача в її Зорянки!), але щоб такого навмисного набундюченого нехтування... Ой леле, все геть кепсько! Зоряна може мовчати, але Мілка і без слів усе знає. Ген скільки знаків! По-перше, Зоряся схрестила руки і закинула ногу на ногу, геть точнісінько як її мама, чи то пак тітка Таня, коли та розгнівана не на жарт (приміром,

Ну не може вона отак спокійно сидіти! Доки вони не помиряться — ніщо не тішитиме! Хай вона і не вважає себе на сто відсотків винною. Теж мені — провина: захотіла з подругою провести час. Та хоч і на безлюдному острові — Мілка за Зоряною і туди пішла б! А Зоряна — у Карпати, у гори, у садибу — і не хоче з нею. Це вона мала б образитися! Та Зоряна ніколи не вибачиться першою. А Мілка терпіти не може сварок. Її і вдома називали «миротворцем» — іноді, бува, мама й тато посваряться, а Мілка вже їх примирює.

Ось і зараз вдається до другої спроби. Розстібнула свою маленьку сумочку, яку перекидала завжди через праве плече і носила на лівому стегні, й витягла звідти жменю цяцьок: три блиски з ефектом вологих губ, кліпси у вигляді величезних сонячних окулярів, підвіску для смартфона із крихітними титановими балетними пуантами, поцяткованими стразами. Дякувати маминій роботі й рекламодавцям, що для фотосесій безкоштовно присилають оце добро! Усі дівчата у класах — і в Зоряниному математичному, і в Міланчиному гуманітарному — заздять їм. Бо ж, крім цих скарбів, вони ще мають бонус — можуть першими перечитати всі матеріали, ще до виходу журналу у світ! Мережа мережею, а такі красиві картинки тільки в журналах бувають. На моніторі — не те!

— Зорясю...

— У-у-у-у... — протягнула вона. Потягується! Удає, що збудилася! Є контакт!

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

мить — залишається довше. Либонь, Назарів розмитий профіль роздивляється. Чи, може, шукає ту родиму плямку на його щоці. Вона в нього на тому ж місці, де в неї слід від укусу оси (принаймні, так стверджувала Зоряна). Ой, лишенько, чує Мілчине серце: ті ще канікули будуть!

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

2

Мабуть, Мілана задрімала, бо коли розплющила очі — побачила себе в оточенні чарівних картопляних веж! Коли вона була маленькою, часто не хотіла їсти і будувала з картопляного пюре вежі. Багато веж. І прикрашала їх зеленовою кучерявою брюссельською капустою. Тепер Мілка знала: то були не вежі, а гори! Ці самі, що вона зараз бачить!

Баба Катря зустріла їх біля хвіртки. Наче знала, що вони вже в Ясіні. Сонце стовпчиком падало на те місце, де вона стояла, і від того її фігура, висока, міцна, осяйна, видавалася якоюсь міфічною! Як добра чаклунка. Звідки ж вона знала, що гості вже тут? Якась галаслива птаха, мову якої вона розуміла, донесла їй? Чи вона володіла даром ясного ока і за кілометри бачила, яку куряву здійняли чотири колеса їхнього авто? Чи, може, все набагато простіше: поки Мілка дрімала, дядько Сергій подзвонив і попередив свою тітку? Ні, останній варіант — занадто прозаїчний і не підходить тій пані, яка весело махала рукою і прицокувала язиком!

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

за поруччя, бо в голові трохи паморочилося — і від висоти, і від краси... Гори оточили їх. Узяли в обійми. Мілка мрійливо протягнула:

— Як гарно! Зоряночко, правда, краса?

— Угу,— коротко погодилася подруга.

Простір справді вражав! Мілка навіть не підозрювала, як обмежують висотки: відрізають своїми залізобетонними каркасами від світу. Коли не переціпаєшся очима за вікна-балкони, здається, ніби ти ближчий до... неба і Бога. І хмар, де живуть перший Зорянин хом'як Данька і Мілчин дідусь Петро, тато її мами. Мілка усміхнулася до хмарки і подумки переказала цим двом вітання. У неї були прекрасні стосунки з ними: і з відлюдкуватим Данькою, який із «чужих» тільки Мілку і визнавав — їв насіння в неї просто з рук; і з дідусем, який носив її на плечах (називав це «копками-баранками») і купував найбільшу кульку солодкої рожевої вати в зоопарку...

День живко збігав: за маленькою розвідкою господині баби Катрі, мандрівками сусідською вуличкою та підніжжям гори — далі йти не наважилися. Дядько Сергій не дозволив заходити далеко й суворо наказав і носа не показувати на дискотеки в місцевих таборах відпочинку та санаторіях! Звісно, він схибив: до цього зауваження дівчата й не підозрювали про їх існування, а от тепер закралися якісь марення, бо Зоряся недвозначно мугикнула: «Добре, що взяла свою м'ятну туніку!»

Можливо, Зоряна і не насолоджувалася так, як Мілка, цією новою свободою — дихати, кричати,

і не спитали в бабці). Це вже дзуськи! Навіть через шоколадно-полуничне морозиво, посипане крипсами, у хрумкому вафельному ріжку — а Міласька дуже-дуже зголодніла — вона не ризикнула б наразитися на пронизливий погляд тієї сфотографованої в минулому сторіччі пані! Навіть задля десяти пробників губних блисків — усі відтінки рожевого — Зорянка не опустила б ніг додолу і не пройшлася б килимком по рюкзачок. Отакий він — погляд закарпатської босоркані!

Від гірського повітря — чистого, напоєного травами, шишечками ялиць та смерек (відомих їм більше із пісні, ніж із ботаніки) — хилило на сон. Ось так і заснули — вдвох на одному ліжку і з увімкненим світлом. А на ранок — було вже за десяту — вони присягалися, що ніколи і нікому про цю ніч страху не розкажуть. Бо ж засміють! Бабця з портрета вдень була наче й не така вже грізна, якою видалася вночі. Просто погляд її такий проникливий — буцім усе вона про них знає!

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)